Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 199. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 16-го ВЕРЕСНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBERA 16, 1980 No. 199. VOL. LXXXVII

ВІЗАНТІЙСЬКИЙ ХОР ЗНОВУ ЗАГОСТИТЬ ДО ЗСА Й КАНАДИ

Візантійський Хор з Голляндії.

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Н.Н.). — Як уже інформовано, Український Візантійський Хор з Голляндії під мистецьким керівництвом д-ра Мирослава Антоновича виїжджає в турне по містах Канади й Америки.

Концерти Візантійського Хору, під патронатом українських Церков, Українського Конґресового Комітету Америки та Комітету Українців Канади, відбуватимуться в таких місцевостях Канади: Едмонтон — 28-го і 29-го жовтня ц.р.; Саскатун — 30-го жовтня; Вінніпеґ — 31-го жовтня і 1-го листопада; Гамілтон — 4-го листопада; Оттава — 5-го листопада; Монтреаль — 6-го листопада; Торонто — 16-го листопада.

У містах Америки концерти започаткуються у Чікаґо — 2-го листопада; Філядельфія — 8-го листопада; Ню Йорк — 9-го листопада; Керґонксон-Союзівка — 10-го листопада; Пассейк — 11-го листопада; 12-го листопада — Нюарк; 13-го листопада у Рочестері; 14-го — у Клівленді та 15-го листопада — у Детройті.

Це концертове турне проходитиме у 30-річчя існування і безперервної діяльности хору, члени якого — „40 козаків" — усі голляндці, зачаровані красою української пісні, під мистецьким керівництвом д-ра Антоновича, досягли такого мистецького рівня співу, що стали одним із найкращих хорів у Европі.

На концертах „Голляндських козаків" виступатимуть гості-артисти: Володимир Луців, відомий тенор і бандурист. Маестро В.Луців, крім мистецької діяльности, займається влаштуванням концертових турне відомих ансамблів з Европи до Америки і Канади, і навпаки. І цим разом він являється організатором і технічним керівником цього ювілейного турне. Учасниками концерів хору буде і відомий піяніст-віртуоз Іриней Жук, який, крім своєї мистецької діяльности, викладає гру на фортепіяні у Квінс університеті в Кінґстоні, Онтаріо; та піяністка Люба Жук, професор-асистент на музичному факультеті в Мекґілл університеті в Монтреалі і відвідуючий професор УВУ в Мюнхені, як і І. Жук, є одними з найкращих українських піяністів у вільному світі.

Совєтські жорстокості в Афганістані прибирають на сил

Ню Делі, Індія. — Тут, до столиці Індії, надходять щораз точніші інформації про загострювання боротьби, яку ведуть війська й цивільні службовики Совєтського Союзу проти афганського народу. Суспільство Індії виразно стурбоване тим, одначе з доручення уряду, інформацій цих ані не розголошується, ані преса й інші засоби масової інформації їх широко не коментують. Крім загострення збройної боротьби проти населення й самостійницьких угрупувань Москва проникає ціле життя афганського суспільства насиланими цивільними урядниками.

Згідно з потвердженими тут даними, в Афганістані дотепер є вже понад 10,000 цивільних совєтських службовиків. Загально говорять про „десятки тисяч", одначе точного числа подати не всилі, бо велика частина тих цивілів прибуває прямо з СССР до місць свого призначення на терені Афганістану, а афганські чинники ані не мають їх у своїй реєстрації, ані не знають їхнього загального числа. Ці дані доступні тільки совєтським чинникам на терені СССР. Так само совєтські цивільні працівники на терені Афганістану підлягають не афганському урядові, а совєтським чинникам у Кабулі, або навіть прямо у відповідних совєтських осередках поза кордоном Афганістану.

Для посилення впливу терору афганське радіопересилання почало подавати частину списку щоденно заарештованих. Відчитування щоденних списків триває по 15 хвилин і довше. Радіо подає прізвища тих, до яких родини можуть зголошуватися. Прізвищ арештованих під поважнішими закидами, як теж тих, що їм загрожує розстріл, а таких щораз більше, не подають.

Совєтське військове командування відокремлює значні частини Кабуля і інших міст, виселює з них частину афганського населення й передає під поселення новоприбулим росіянам. Відокремлені таким чином дільниці вилучені з-під адміністрації афганських чинників і тільки совєтська армія, а попри неї цивільні „дорадники" вирішують у них усі справи.

Військові совєтські частини після короткої перерви знову почали вживати заборонену міжнародними законами амуніцію, як, наприклад, набої „дум-дум". В околиці різних міст совєтське командування почало будувати, або розбудовувати летовища. В Гераті розбудова летовища відбувається на таку скалю, що деякі обсерватори афганського воєнного театру припускають творення там великої воєнної бази.

ПІСЛЯ ПЕРЕВОРОТУ В ТУРЕЧЧИНІ НАСТУПАЄ ВІДПРУЖЕННЯ

Ген. Кенан Еврен

Анкара, Туреччина. — Державний переворот, що його перевело командування збройних сил Туреччини в п'ятницю, 12-го вересня, на загал викликав задоволення населення, яке було застрашене постійними збройними нападами і вбивствами терористів різних напрямків.

В запереченні урядових даних, згідно з якими за вісім місяців цього року в терористичних нападах загинуло понад 2,000 осіб, поінформовані турецькі чинники подають, що в дійсності загинуло понад 5,000. Після державного перевороту трапився покищо тільки один значніший терористичний виступ в місті Адана, де терористи мабуть з правих угрупувань, заатакували військову валку й вбили її командира капітана Булєта Анґіна.

Військове командування, перебравши владу, перевело арешти або притримання понад сотні політичних партійних керівників між ними прем'єра останнього турецького уряду Сулеймана Демірела і лідера опозиції Булента Еџевіта. Так само арештовано лідера правої партії ісламських фундаменталістів Некметтіна Ербакана. Альпазіян Туркес, лідер Партії націоналістичної акції з початку скрився, одначе після ультімату військового командування до означеного речення зголоситися добровільно, він це виконав.

Після опанування ситуації військові чинники приступили до закріплювання ладу й спокою. Поліційні відділи дістали доручення рішуче берегти спокою, в потребі уживаючи сили, а де поліція не може дати ради наказано місцевому військовому командуванню допомогти поліції. В багатьох більш загрожених містах заряджено військові патрулі, які перебрали захист населення. В цілій країні заведено поліційну годину, яка починається в 8-мій годині вечора.

Генерал Кенан Еврен, який очолює військову групу і є головою Ради національної безпеки, поставив особливий наголос на поліпшення господарського положення широких мас працюючих. Рада видала зарядження про негайну підвишку робітничих платень на 70 відсотків. Одначе це тільки початок, бо інфляція цього року вже осягнула висоту 130 відсотків у річному відношенні і робітники вимагали 200 відсотків підвишки. Боротьба з інфляцією і заходи для оздоровлення економіки країни, яка повністю розрушена, є одним з найважніших завдань нового державного керівництва Туреччини. Це можливе щойно після ліквідації терористичних банд, які начислюють до 30 тисяч людей.

САМВИДАВНИЙ ЖУРНАЛ ІНФОРМУЄ ПРО СТАН ЗДОРОВ'Я ЧОРНОВОЛА

Ню Йорк. Н. Й. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Найновіший випуск московського самвидавного періодика „Хроніка поточних подій", (ч.55) надрукував інформації про недугу та важке становище Вячеслава Чорновола — ще перед його новим засудом, 6-го червня ц. р., коли його засудили вчетверте за „намагання згвалтування" (зфабриковане проти нього органами КҐБ) на п'ять років таборів. До часу арешту Чорновіл перебував на 5-річному засланні в Якутській АССР.

„Хроніка" розповідає про стан здоров'я Чорновола і цитує його лист.

„В. Чорновіл хворіє на хронічний субатрофічний фарингіт (від 1968року) і артрозо-артрит плечового суглоба (від 1972 року). В таборі ці діягнози потверджували щороку медкомісії і йому встановлювали обмеження в роботі; від важкої роботи і від роботи у вологих холодних приміщеннях).

Після прибуття Чорновола на заслання лікарі районної поліклініки Лепінського р-ну Якутської АССР (пос. Нюрба), в березні 1978 року підтвердили ці діягнози і встановили ще одну недугу. Чорноволові видали довідку, де вказувалось про потребу стримування від важкої фізичної праці.

Міліції і КҐБ це не сподобалося. Головного хірурга району, що очолював комісію, яка обслідувала Чорновола, викликали в міліцію і КҐБ. У квітні1978 року поліклініка отримала листа від Лепінського районного відділу внутрішніх справ, у якому було сказано, що Чорновіл надуживає висновки медкомісії, тому лист пропонував дати нові висновки. Лікарі поліклініки підписали нову довідку, датовану тим самим днем, що й перша, але в цій довідці говорилося тільки про одну недугу (артрит) і залишено про обмеження у важкій фізичній роботі.

У серпні 1979 року Лепінський районний відділ внутрішніх справ післав Чорновола на нову медкомісію. У листі до міністра охорони здоров'я Якутської АССР з 23-го серпня Чорновіл пише:

„Лікарів, чемних і коректних півтора року тому, буцімто підміняли. До мене відносилися як до ворога, кидали мені в лице образливі репліки. Цілком не звертали уваги, коли я скаржився, що за минулий рік в наслідок роботи в підвалі, суворого клімату і відсутности лікування, — у лікарні села Чаппанда немає навіть фізіотерапевтичного кабінету,— моя хвороба горла значно погіршилася — вечорами постійно підвищена температура і спазми віддихових органів. Температури (37,8 градуса) при обслідуванні не записали, бо це був би доказ моєї недуги, а моє відкашлювання у зв'язку з постійним відчуванням клубка в горлі, головний лікар Попова назвала штучним, себто закинула мені симуляцію.

Ігноровано теж, засвідчений медичною карткою факт, що крім деяких загострень хронічних недуг я на протязі року мав бронхіт і радикуліт. — У всіх нас радикуліт", як за Ільфом і Петровом, розтовкмачила „лікар" — невропатолог.

Мої скарги, що у мене періодично приходять приступи ослаблення, включно до умлівання — висміяли. Знімок рентгена і моїх нарікань на щоденні болі в плечі, навіть без фізичного напруження, до уваги не взяли, і „лікар" — хірург з глумом порадив мені займатися спортом-боротьбою.

У висліді такої дикої „комісії" появився висновок: не дуже розвинутий фарингіт без загострення. Рік з лишком тому ця ж сама комісія казала: хронічний субатрофічний фарингіт, (не треба бути лікарем, щоб розуміти, що за рік лікування в умовах вогкого підвалу таке радикальне поліпшення, фантастичне); артрозо-артрит у легкій формі, себто, проґресуюча шість років недуга, раптом смикнулася назад); а поза тим здоровий і „фізична робота не протиположена" (без будь яких натяків на обмеження у фізичній роботі)..."

РЕСПУБЛІКАНСЬКІ СЕНАТОРИ ПІДГОТОВЛЯЮТЬСЯ ДО КОНФЕРЕНЦІЇ В МАДРИДІ

Вашінґтон. — З метою, щоб запевнити одноцілий фронт республіканських сенаторів — з уваги на ситуацію в Польщі та Мадридську конференцію у листопаді — республіканські сенатори Боб Дол (Кензас) і Руді Бошвіц (Міннесота) у середу, 3-го вересня вислали листа до всіх республіканських сенаторів такого змісту: „Це особливо важливо, що ми, у цьому часі — напруження у Східній Европі, та зокрема, взявши до уваги наше затривоження відносно інтервенції Совєтського Союзу у внутрішні справи Польщі, ви явимо нашу стурбованість, наше бажання і рішучість — з метою, щоб здобути запевнення, що Совєтський Союз дотримується свого зобов'язання в справі попередніх угод".

Ці обидва сенатори — Дол і Бошвіц також звернулися до республіканців за підписами під листом до президента Катрера, спонзором якого є демократ, сенатор Алян Кренстон (Каліфорнія). У цьому листі вони висловлюють глибоке стурбування щодо ситуації, в якій знаходяться люди, в яких є бажання залишити Совєтський Союз. У листі, що його підписали 54 сенатори, включно з 21 республіканцями, висловлено прохання до Президента, щоб він цю справу представив совєтським урядовим чинникам на Мадридській конференції.

Почерез усю свою політичну кар'єру, сенатор Дол, член Комісії безпеки і співробітництва в Европі, який є великим оборонцем прав людини, заявив, що американський Уряд повинен безустанно стосувати натиск на Совєтський Союз, що й створить ґарантію безпеки, бо тільки тоді совєтський уряд зрозуміє, що які він не розпочинав би акції — чи в Польщі чи в будь-якій іншій країні світу — це викличе гостру реакцію.

Велика Британія замкнула свою амбасаду в Ірані

Лондон, Англія.— Уряд Великої Британії повідомив про відкликання останніх чотирьох працівників британської амбасади з Теграну, які вже прибули до Лондону й тимчасове замкнення амбасади з огляду на небезпеку пірвання тих дипломатів іранськими фанатиками, як це сталося у випадку працівників американської амбасади. Один нижчий ранґою британський дипломат залишився в Теграні для обсервації; його формально прикріплено до шведської амбасади.

Аятолла Хомейні, прем'єр Ірану Алі Мохаммед Раджай й інші лідери погрожували Великій Британії поважними наслідками за те, що британські поліційні й судові чинники притягнули до відповідальности іранських громадян, які чинили бешкети на вулицях англійських міст та провокували бійки з поліцією. Англійська публічна опінія вимагала притягнення винних до відповідальности.

В НЮ ЙОРКУ ПОМЕР СЛ.П. ПОЛК. ПЕТРО САМОЙЛІВ

Ню Йорк, Н.Й. — Центральний Комітет для вшанування пам'яті Головного Отамана Симона Петлюри в З'єднаних Стейтах Америки інформує, що в суботу, 13-го вересня 1980 року, в одному з нюйоркських шпиталів помер під час операції полковник армії УНР сл.п. Петро Самойлів на 83-му році життя.

Похорон відбудеться в середу, 17-го вересня ц.р. з катедри св. Володимира на український православний цвинтар св. Андрея в Бавнд Бруку. Покійний залишив в жалобі дружину, сина і дочку та побратимів по зброї.

В Америці

СИЛЬНА ПОСУХА зв'ялила урожай широкою полосою вздовж східньої половини З'єднаних Стейтів, спричинивши тяжкі втрати фармерам і вищі ціни споживачам. Простягаючись від стейту Ілліной вниз до Тексасу, через Джорджію і вгору до прибережної рівнини стейтів Нової Англії, ця посуха, — побоюються, — буде відчутною в економіці країни далеко поза рік 1980-ий.

СЕНАТОР ЕДВАРД КЕННЕДІ, після кількатижневих переговорів поміж виборчими працівниками Президента і сенатора, буде активно працювати для перевибору президента Картера. Особливо він скупчить передвиборчу кампанію за Картером на таких індустріяльних стейтах, як Ню Йорк, Ню Джерзі і Пеннсильванія.

СЕРЙОЗНІ ПЕРЕСТОРОГИ З ПЕКІНУ надходять до виборчого табору Роналда Реґена щодо політики „двох Китаїв". Деякі з найкращих знавців китайських справ в Америці вже тепер висловлюють можливість, що континентальний Китай вважатиме за потрібне взагалі зірвати відносини з Америкою. Реґенове найновіше пояснення, що це „абсурд", що американським репрезентантам не вільно зустрічатися з Тайванськими урядовими чинниками у їхніх офіційних бюрах і в наших", і також його запевнення, що він збільшить контакти з Тайваном, — обидві ці речі Пекін ледви чи погодиться прийняти. Китайські речники гостро критикували Реґена і в офіційній зустрічі з американським амбасадором в Китаї і на парляментарній сесії в Пекіні, — пише „Нюзвік" з 15'го вересня, подаючи вислів такого поважного знавця-сінелога, як Свартмор Кеннет Ліберталь, що це „серйозні перестороги".

ДВІ ЗОЛОТІ МЕДАЛІ, які зроблені колись на замовлення Уряду ЗСА і тепер поступили в продаж, продаються дуже повільно, і урядові чинники дивуються, чому покупці радше купують золоті монети Південної Африки чи Канади, як ці медалі ЗСА, хоч платити за ті інші треба більше. Відповідь на це лежить в бюрократичному процесі який мусять перейти всі покупці цих двох медалей (мова йде про мамалю вагою в 1 унцію із зображенням Ґранта Вуда і медалю Маріон Андерсон, вагою в півунції). — треба прослідкувати евентуальному покупцеві того дня, як він вирішив купити цю монету, денну квоту продажу золота, його ціну того дня, дістати сертифікат-чек також тоді ж на відповідну суму, виповнити формуляр на пошті, вислати й потім чекати 12 тижнів на присилку закупленої медалі поштою. У відміну від цієї складної процедури, золото з Південної Африки чи інші монети з інших країн можна купувати через продавця золота.

„ПОТОМАК", ЯХТА колишнього президента Рузвельта, була продана одному зацікавленому, який збирався її відновити, як музей. І так про неї загально думали. Натомість, у четвер, 11-го вересня, цю яхту притримано в затоці Сан Франсіско і сконфісковано на ній 20 тонн маріхуани. Серед заарештованих 16-ти осіб був і той покупець — любитель „історичної пам'ятки". На кораблику-яхті повівав прапор „Crippled Children's Society of America", очевидно, для приховання нелеґальної торгівлі наркотиками.

У світі

ПРЕЗИДЕНТ ДЖІММІ КАРТЕР номінований кандидатом на премію Нобеля. Президент номінований на нагороду миру, яка буде призначеною і проголошеною 13-го жовтня ц. р. Крім Президента є ще 66 інших кандидатів на нобелівську Нагороду Миру, а між ними Папа Іван Павло II. Іншим дуже поважним кандидатом є шведський соціолог Альва Мирдаль. Альва Мирдаль це дружина Карла Ґуннара Мирдаля, відомого шведського соціолога й економіста, автора численних книг, в яких він доказує потребу вирівнання заробітків між різними суспільними верствами та між народами. Альва Мирдаль виходить з тих самих заложень, але свою увагу вона концентрує на методах виховання молоді, справах жіноцтва та проблемах оздоровлення сучасного родинного життя.

АВСТРАЛІЙСЬКИЙ УРЯД розписав парляментарні вибори на 18-го жовтня ц. р. Причиною нових виборів є закінчення каденції теперішнього парляменту й потреба отримання мандату від населення в цілому ряді підставових питань. Міжнародна ситуація вимагає великих змін в стратегії австралійських збройних сил, в їхньому озброєнні, зміцненні й вишколі. Господарське положення в Австралії, в якій зростає інфляція, зазнало спаду, зросло безробіття. До того долучується зріст цін на пальне, особливо нафтову ропу, яку Австралія мусить імпортувати в щораз більшій кількості з огляду на зростаючі промислові потреби. Теперішній уряд є в руках консерватистів з партії, яка тут називається Ліберально-національною, а опозицією до неї є Лейбор партія.

ПЕРЕД ПЕРЕБРАННЯМ ВЛАДИ військовиками в Туреччині Комуністична партія Туреччини розпочала була масові акції. В цілому ряді турецьких міст вона примістила укриті петарди, які вибухали по якомусь часі, або в часі їхнього унешкідливлювання. Таким чином були поранені численні військові піротехніки-експерти, яких викликано знешкідливити знайдені петарди. Для зміцнення пропаґандивного ефекту комуністи розкинули по цілій Туреччині великі кількості червоних прапорів з серпом і молотом, летючки та інші пропаґандивні матеріяли. В Ізмірі, третьому по величині місті Туреччини, поліція схопила членів Комуністичної партії, коли вони з офіційного держака усували національний прапор і приміщували комуністичний. Організаційний і пропаґандивний осередок турецьких комуністів, яких партія офіційно заборонена, міститься в Східньому Берліні.

В РЕСПУБЛІЦІ ЧІЛЕ відбувся плебісцит, якого ціллю було прийняти, або відкинути нову конституцію, що її текст запропонувала військова хунта на чолі з генералом Авґустом Піночетом. Подавляюча більшість голосуючих прийняла нову конституцію й таким чином леґалізувала, згідно з її приписами, владу хунти на дальших вісім і пів року. Хунту підтримує загал чілійського суспільства на чолі з середньою верствою. Як подає „Ню Йорк Таймс" причиною того є факт, що військова влада привернула лад у країні та розумними потягненнями піднесла господарське життя. Як подає цей же щоденник, закиди опозиції, що вибори переведені неправильно, не підтримані фактами. День виборів проголошено святом, виборчі льокалі були відкриті для громадської контролі і „не було найменших ознак застрашування у виборчих льокалях".

Орися Ганушевська обрана на „Міс Союзівку" на 1981 рік

Орися Ганушевська — новообрана „Міс Союзівка".

Союзівка. — Орися Ганушевська, студентка третього року Провіденс коледжу і активна пластунка, відсвяткувала свої 20-ті уродини тут в суботу учечері, 13-го вересня, здобувши звання 26-ої з черги „Міс Союзівки" на 1981 рік під час відрічного контесту, який відбувався в рамках традиційного Дня УНСоюзу.

На першу кралю жюрі обрало Богданну Принаду з Картерету, Н.Дж., якій також в той день сповнилося 20 років. Другою кралею стала 19-річна Тереса Копаниця з Трентону, Н.Дж. Контестові, який проходив на відкритій терасі павільйону „Веселка" приглядалося понад 1,000 гостей, які прибули на цю оселю УНСоюзу, не зважаючи не непевну погоду. Контест попередила мистецька програма на сцені „Веселки" з участю молодечого танцювального ансамблю „Чайка" з Вайнленду, Н.Дж., під мистецьким керівництвом Стефанії Чаплинської. Вибір „Міс Союзівки" і краль перевело жюрі в складі інж. Роман Ракочий, ст., Андрій Кейбіда і д-р Зенон Матківський в асисті неголосуючої секретарки Олени Гентіш, яка заступала вперше за 26 років відсутню з уваги на захворіння Квітку Стецюк.

У тенісовому турнірі УНСоюзу, який проходив на сімох кортах Союзівки в суботу і неділю, перше місце в групі чоловіків здобув Іван Дурбак, а в групі сеньйорів — Зенон Снилик.

У цьому Дні УНСоюзу, яким формально закінчився літній сезон Союзівки, взяло участь багато союзовців на чолі з головним предсідником д-ром Іваном Флисом та членами Головної Контрольної Комісії, які в суботу почали звичайну піврічну контролю майна, діяльности і загального стану УНСоюзу.

Точніші інформації про День УНСоюзу появляться в чергових числах „Свободи" й „Українського Тижневика".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Для Москви всі засоби добрі

Політика завжди послуговувалася різними маневрами, трюками та прикривала свої цілі. Одначе методи совєтської політики — це вже не маневри і не трюки, а перфідне перекручування фактів і висловів, а не раз прямо брехня. Так звана третя хвиля російської еміграції, що саме тепер виходить у світ, уважає одним з найголовніших злочинів Москви її забріханість. Забріханість ця до тієї міри стала органічною прикметою всіх урядових чинників СССР, що вони навіть без потреби говорять неправду. Всі вони згори вниз говорять одне, а роблять щось зовсім іншого, вже навіть поодиноким словам вони надають зовсім іншого змісту.

Ця брехня надокучила вже всім. Уже не лише дисиденти на чолі зі А. Сахаровим і О. Солженіциним, а за ними й усі інші дисиденти кличуть „навчіться говорити правду", але прості, звичайні громадяни СССР вимагають того самого. Всім їм надоїла брехня, як головний інструмент політики.

Дезінформації у Совєтському Союзі не вигадали. Вона стара, як світ. Але вони удосконалили її до найвищих меж. Дезінформація в них займає чи не головне місце в протиборстві з іншими світовими потугами. До ділянки дезінформації вони відставляють свої найкращі таланти й присвячують їй найбільше уваги. Не треба далеко йти, щоб у тому переконатися. Перший з краю їхній дрібний сексот, від яких аж кишить у вільному світі, є малим спеціялістом у поширюванні фальшивих інформацій. А вже коли йдеться про наклепи на нелюбих людей, то найкраще можемо сказати ми — українці. Совєтська преса й усі інші засоби масової інформації, книжки, навіть мистецтво надуживані для поширювання наклепів на противників Москви й комунізму. Чого то вони не вигадували про нас!

Одначе ці наклепи й ця дезінформація уже стали бумерангом. Совєтським джерелам сьогодні ніхто не вірить. Совєтських даних ніхто не бере серйозно, бо кожен знає, що, подаючи їх, Москва на цілі не має наміру вияснювати щось, або з'ясовувати дійсний стан, а в найкращому випадку плянує ширити пропаганду. Здебільшого навіть не тільки це, а обкидати болотом людей, народи й інші системи й на цьому тлі представити себе якнайкраще.

Усіми можливими засобами і дослівно на кожному кроці намагається совєтська пропаганда довести „єдність теорії і практики, політичної, ідеологічної та організаторської роботи, слова і діла" своєї системи. Але чим більше вона намагається це робити, тим більше стає очевидним, що воно якраз навпаки. Доктрина морксизму-ленінізму, всі його теоретичні заложення ведуть до нікуди. Протягом понад 60 років не допомогли надлюдські зусилля і жертви народів поневолених в СССР і поодиноких людей — країна катастрофально відстає. Та не тільки всі ті недоліки виросли на ґрунті доктрини марксизму. Вони не припадок, а органічний, закономірний наслідок марксизму-ленінізму. Бо що іншого можна сподіватися від доктрини, що пропонує диктатуру пролетаріяту, а вірніше монопартії, панування однієї кляси над народом, нищення цілих суспільних верств-ворога як кляси, як проповідує вона?

Ленін засуджував „великоруський шовінізм" і працював для нього, як і ціла система створена ним, деклямував про „самовизначення аж до відділення" і висилав армії підбивати інші народи, писав про інтернаціоналізм, а на ділі реалізував споконвічні цілі російського імперіялізму.

Та, мабуть, вершок совєтської перфідії — це вигортання руками поневолених народів найгіршого жару для Росії. Коли треба російській політиці накинутися на жидів, на світове жидівство і на Ізраїль, порівняти юдаїзм з усім найгіршим — діється це не в Москві і не на російській мові. Знайдеться завжди „отверженний малорос", який візьме на семе це ганебне завдання і виконає його „згідно з пляном". А найвиразніше видно це тепер. ЗСА спротивилися московським імперіялістичним зазіханням, що вже зовсім затратили міру. Вашінгтон протиставився не лише словом, але й ділом совєтському нападові на Афганістан, наклав санкції й виставив СССР на позорище світу.

Очевидно, що підсовєтська преса „на всіх язиках" засуджує поставу ЗСА, нападає на неї, лається. Але порівняйте те, що пише „Правда" в Москві і офіційний орган „компартії і уряду УССР", „Радянська Україна". Те, що виписує нещасна „Радянська Україна", лайки, наклепи й обмови, робить з неї типову брукову газету, але Москва не терпить на цьому. Цього не робить „Правда", ні „Известия", а „нацменська" республіканська газета. І так під кожним оглядом.

Роман Рахманний

РЕАЛІСТИЧНИЙ „РАХУНОК СОБІ": 1940-1980

На сторінках наших часописів доволі часто можна знайти твердження, що, мовляв, українська політична еміграція зі своїми нащадками не виконала свого завдання та що треба було аж „нової еміграції", щоб „українську справу вивести на міжнародний форум".

Одні автори такого погляду пишуть так, бо мабуть (як дехто з їхніх попередників думав колись), вони вірять, що „вся історія починається від них". Інші автори своїм песимістичним писанням віддзеркалюють зневіру, яка звила собі кубельце у душах багатьох українців у вільному світі.

Перших авторів можна злегковажити, бо вони не знають, що чинять. З поглядом других авторів треба наполегливо змагатися, бо вони нерозсудливо зміцнюють природну людську слабкість, помітну зокрема в українців.

Психічний самосуд

Люди будь-якої національности й раси завжди схильні цікавитися неґативними аспектами життя і швидше вірять у „темний бік" діяльности своїх установ чи співгромадян. Навіть сучасні споживачі (як це пояснюють дослідники впливу реклями) воліють знати, чого немає в даному товарі, а не які позитивні вартості в ньому є. Психологи знають звичку людей жвавіше цікавитися болючими й катастрофальними вістками, ніж успіхами інших людей. Повідомлення про чиїсь невдачі допомагають читачам, слухачам і глядачам легше переносити свій біль і свої приватні невдачі.

На тій схильності людини ґрунтується уся преса і масова інформація у вільних державах Заходу. Нічого дивного, що ця риса помітна також в українській громаді, в окремих родинах й особах. Адже, й ми люди такі самі як інші. З однією різницею чи відмінністю. На такий люксусний підхід до загальноукраїнських справ ми, українці, не можемо собі дозволити.

Йдеться про недугу своєрідного масового масохізму — психічного самосуду; тенденції, що велить людині бачити все в чорному кольорі та шукати темної плями навіть у Молочному шляху серед ясної місячної ночі.

Люксус не для нас

Суспільства держав, у яких живуть українці, проходять цю недугу, що огорнула їх після століть державницького життя, багатого на державну і приватну експансію. Перегукуючися з М. Рильським та І. Франком, Юрій Клен писав про ці народи, що вони „взяли собі у дар минуле", а ми — українці — „творимо тепер"...

Переживши багато і, може, віджививши, ці державицькі нації, мабуть, можуть дозволити собі на дурійку неґативізму чи т.зв. переоцінки старих вартостей... можуть руйнувати свої фундаментальні цінності. Бо як розвинені нації-держави, вони можуть відродитися протягом короткого часу.

Вільна українська громадськість — це не суспільство стабільної держави, а тільки ідейне об'єднання розпорошених на великих просторах та в чужих нетрях людей українського роду. Творячи своє особисте й родинне життя, ті вільні українці творять українську культуру й політичну присутність у тому чужому світі. На нехтування основними українськими цінностями та своїми з великим трудом здвигненими установами в нас немає ніякого права. Без своїх специфічних установ на базі українських принципів і спільної мети пропаде безслідно вся наша діяспора.

Ворог чигає

Не треба доказувати відомого, що ворог — імперіялістична Москва зі своїми союзниками! — чигає на нашу загибіль. Вивчаючи загальноамериканське чи загальноканадське суспільство, той ворог вивчає українську організаційну структуру, її людські ресурси, її сильні та слабкі місця. Щоб підкопати силові осередки і розширити слабкі місця, ворог намагається послабити взаємодовір'я серед вільних українців, їхню віру у власні сили та у вміння правити собою.

Хто кмітливо прочитує всілякі київські та їхні поплентацькі видання, той знає домінатну тезу московської пропаганди, мовляв, „самостійницькі дії — безвиглядні, а єдиний рятунок у спілці з росіянами", твердять білі та червоні.

Не форма, а зміст

На цьому багнистом ґрунті виростають „квіти зла" — всілякі закиди, що мовляв наше організаційне життя зайшло у безвихідь, що начебто в нас немає демократії та що, мовляв, переоцінка старих вартостей і замінення дотеперішніх форм нашого організаційного життя єдина пекуча вимога часу.

Ясно, що кожна установа потребує усучаснення, потребує допливу свіжих сил. Для цього є статутові з'їзди з їхніми звітними сесіями, дебатами й переобранням керівних огранів. Але йдеться про органічний доплив свіжих сил знизу вгору, а не про захоплення установи зовнішньою групою. Статутовий з'їзд — це справедлива пора спитати публічно не тільки „позицію", про те, що вона робила протягом терміну свого урядування, але й запитати „опозицію": — „А що ви додали конструктивного до ефективности спільної установи?".

(Закінгення на стор. 3)

Ярослав Гайвас

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ ПРОФСПІЛОК У ДІЇ

Одною з великих і шляхетних цілей робітничого руху в різних країнах світу є наголошення принципу його солідарности в боротьбі за поліпшення долі всіх робітників, за піднесення їхнього побутового й духового рівня. Великої шкоди цьому принципові нанесло комуністичне гасло „пролетарі всіх країн єднайтеся", за яким скривалося й скривається намагання комуністичних партій на плечах робітників, а колись навіть на їхній нужді добиватися політичної влади, а не прагнення поліпшити долю робітників. Боротьба польських робітників в останніх тижнях була винятковою нагодою для манiфестації того принципу в дії, а одночасно неперевершеною ілюстрацією, як різні профспілки і робітники у різних країнах його розуміють.

Втрачений заробіток

Страйк це остання й найгостріша зброя робітників. У західніх індустріяльних країнах професійні спілки розпоряджають великими фондами для підтримки страйкуючих і в тих країнах вони так не відчувають обосічности страйків. Зате в країнах, які індустрійно не розвинені, а ще більше в сателітніх країнах і в самому СССР таких фондів для допомоги страйкуючим немає. І кожен день страйку — це безповоротно втрачений денний заробіток, що важко відбивається на бюджеті робітничої родини. Впрочім і страйки там заборонені. Робітництво ані не має свого колективного захисника у профспілці, ані не має будь-якого засобу натиску для реалізації своїх вимог. Воно здане на ласку й неласку державної бюрократії і комуністичної партії. Партія диктує, що для робітників добре, а що ні. І тому страйки польських робітників самі собою були подвигом. Отже, тим більше цікаво, як заховалися в тій ситуації профспілки у різних країнах.

Телебачення в цілому світі опублікувало зворушливу картину, як емісар австрійських робітників передавав зібрані серед них гроші на допомогу польським страйкарям. І цікаво, коли цей жест зустрів у світі загальне одобрення, то „робітничий уряд" у СССР накинувся з лайкою на польських робітників і засудив їх за перебрання тих грошей. А де ж тоді інтернаціоналізм робітників, про який так дуже деклямує Москва і її аґітпропи? Це ж була допомога робітників робітникам, то чому ж така лайка й хвилювання в Москві? Ось як вони розуміють інтернаціоналізм робітничих рухів! Інтернаціоналізм профспілок і робітничого руху добрий тоді, коли він є інструментом комуністичної монопартії і російського імперіялізму. Але він є недобрий в очах лідерів КПСС, коли він служить робітникам. Очевидно, що горе-профспілки в СССР і тепер виконують „з честю" призначене їм завдання бути „трансмісійним поясом", яким влада й партія перекидають на плечі робітників трудові завдання, а опісля витискають з робітників останній піт. Вони не „бачили й не чули", що діється у Польщі.

Майже всі робітники і їхні профспілки в світі відгукнулися позитивно на потреби польських робітників. Навіть ультраліві профспілки і ті, що під комуністичним впливом намагалися їх підтримати. Але були й винятки. Ми вже згадали про совєтські профспілки. Подібну поставу зайняла й комуністични профспілка — Конфедерасіон Женераль дю Травай у Франції. Зате італійські робітники і їх профспілки, навіть ті, що є під комуністичними впливами, підтримали польських страйкуючих робітників.

Характеристична постава

Дуже характеристичну поставу зайняли американські профспілки-юнії. Лейн Киркленд президент АФП — КІО висловив поставу і волю американських робітників, коли заявив беззастережну підтримку польським робітникам і передав їм через світову централю Метальових робітників у Женеві фінансову допомогу. А коли вмішалася в ці справи державна адміністрація і державний секретар Едмунд Маскі в часі розмови з Киркрендом переконував його, щоб з різних причин, а головно щоб не дразнити Москви, припинити допомогу „робітники-робітникам", то Киркленд дав йому мужню відповідь: „Профспілки ніколи не розвинуться і не виконають свого завдання, коли ходитимуть 'на задніх ніжках'. Я в ніякому разі не прийму суґестії, щоб ми заховувалися, як малі котики". А резолюція у цій справі, що її оприлюднила централя АФП — КІО закликає: „Юнії, що належать до нашої федерації кличуть до грошових збірок серед робітників на допомогу знаменитим польським братам і сестрам".

(Закінгення на стор. 3)

З господарського життя

• До найбільше занепокоєних польськими страйками належали в ЗСА американські банкіри. Вони потерпали за свої гроші, які вони позичили Польщі. Хоч американського капіталу відносно небагато в закордонних позичках Польщі - на коло 19 більйонів около два більйони—, але важке положення великого числа закордонних боржників, а навіть загроза банкрутства деяких з них зробили американських банкірів дуже чутливими на того роду небезпеку. З господарських кіл ЗСА вказують на факт, що навіть у найбільш мирних умовах, коли польське господарське життя і продукція знаходиться на вершку і не зазнають ніяких перебоїв, Польщі дуже важко сплачувати щорічні рати від затягнених позичок і відсотки. Це є величезна на польські платничі умови сума 7,18 більйона долярів. Внутрішні заворушення й страйки платничу спроможність Польщі значно знижують, а навіть можуть її зовсім розхитати.

• Спад господарської активности Ірану ніде не є так слідний, як у нафтовій ділянці. До ісламської революції Іран експортував денно п'ять мільйонів барилок. Тепер він ледве спроможний добитися 700,000 барилок денно. Продукційна спроможність Ірану є около сім більйонів барилок денно. Одначе продукція падає й немає найменших виглядів на її поправу. Основною причиною тому є зростаюче безладдя в нафтових шибах, де залоги постійно зменшуються, бо робітники з різних причин вибувають. Великий брак частин до машин і помп дається щораз більше відчути. В деяких ділянках зникли всі технічні експерти, яких або прогнано, або арештовано, або вони просто утечею рятували своє життя. До того долучуються зростаючі саботажі. Головні нафтові зложища знаходяться в провінції замешканій компактною масою арабів, які і називають її Арабістаном та які є в конфлікті з іранською більшістю і з центральним урядом. Ворожнеча між арабами й центральним урядом у Теграні зростає далі й це зчасом може поставити видобуток нафти в Ірані під великий знак запиту.

• Інформаційне агентство ТАСС повідомило з Алма Ати, що там, у своїх публічних виступах Леонід Брежнєв з нагоди 60-річчя пеcпубліки Казакстану, гостро заатакував відставання й неполадки в добуванні міді. Казакстан добував 30 відсотків совєтського запотребування в міді, 50 відсотків цинку і 70 відсотків олова. Для приспішення побудови нових рудодобувних і промислових улаштувань, — як подає агенство ТАСС, — Брежнєв зарядив вислання на терен Казакстану військових конструкційних відділів. В колах обсерваторів совєтського життя допускають можливість, що військові будівельні з'єднання матимуть зовсім інше призначення, — Казакстан сусідує з КНР і має головні воєнні бази, які відіграли б центральну ролю у випадку конфлікту в районі Пакістану, Індії тощо—, а допомога в копальняному і промисловому будівництві є тільки для них прикриттям.

• Спокійно й без розголосу в Савдійській Арабії мав місце ще один факт, який такий характеристичний для розвитку подій у світі. Уряд Савдійської Арабії викупив від американськи нафтових фірм ще тих останніх 40 відсотків, які ті фірми мали ще дотепер. Колись Арамко-Арабсько-американська нафтова компанія — була повністю в руках західніх, у першу чергу американських компаній. Опісля крок за кроком савдійські чинники викуповували її частини, відтак уряд дав зарядження, що Савдійська Арабія має мати 60 відсотків удлів, а тепер виплатив чужинецькі фірми взагалі. Це було зарядження згори й від нього не було ніякого відклику, компанії могли тільки домагатися вищої суми грошей. Остаточно узгіднено, що за 40 відсотків уділів в Арамко Савдійський уряд заплатить два більйони долярів, тобто малу частину того, що компанія продукує щорічно. Компаніями, що їх Савдійська Арабія викупила були: Ексон, Мобіл, Тексако і Стандарт Ойл з Каліфорнії.

• Перший раз від дуже довгого часу Китай здобув передове місце серед комуністичних країн у торгівлі з ЗСА. Таким чином СССР опинився на другому місці. Департамент торгівлі ЗСА повідомив, що загальний оборот з КНР цього року осягне чотири більйони долярів, що майже подвоїть минулорічний оборот, який був 2,3 більйона долярів. Торгівля з СССР минулого року осягнула загальну суму 4,47 більйона долярів, а цього року впаде до приблизно 2,5 більйона долярів. Минулого року експорт до СССР осягнув висоту 3,6 більйона долярів, а цього року буде коло 1,5 більйона. Зате імпорт з СССР піднесеться з 873-ох мільйонів до 1 більйона.

Людмила Волянська

КАРАЛЬНА САНІТАРІЯ В КРАЇНІ „ЧЕРВОНОГО ФАШИЗМУ"

(Розмова з д-р Ніною Строкатою-Каравanською)

(2)

Намір Караванської займатися справами „каральної санітарії" в совєтських кацетах виник відразу по приїзді у вільний світ; „Карaльна санітарія" — коментар до „Виправно-трудового кодексу" СССР. За яку ділянку побуту в'язнів не братися, з усього видно одну тенденцію — карати людину не тільки позбавленням волі, відривом від родини, живими закопавши в льодах і тундрах Півночі, але тортурувати людину кожною можливою ділянкою побуту.

Це може бути і одяг в'язнів, що не гріє, коли холодно, коли він мокрий і не може його просушити. Коли в спеку не вільно роздягтися, бо так „не положено". Одягові в'язнів д-р Караванська присвятила вже чималий розділ у своїй праці, і висновок один — це теж спосіб тортурування.

Гігієна тіла й приміщення — це теж спосіб карання: брак повітря, брак світла денного, постійне співжиття зі смородом, несусвітній бруд, хмари „інсектів", відсутність теплої води, щоб помитися, щоб щось попрати; для жінок-в'язнів додатковий жах — нема санітарних опасок на місячний час, як нема й води в достатній кількості. А тут знаємо, що здоров'я людини залежить від умов існування. Тож в кацетах зроблено все-все, щоб те існування людини знищити.

Вже кілька розділів праці „Каральна санітарія" готові для публікування, і у всіх підсумках все зводиться до одного, що його авторка повторює: „всі реалії антигігієнічного побуту в'язнів скеровані проти тіла і духу людини, дають безперечний доказ застосування тортур щодо ув'язнених в СССР жінок і чоловіків."

Праця д-р Ніни Караванської вийде незабаром друком, спочатку українською мовою, потім— вже зроблені в тому напрямі кроки — по-англійському і французькою мовою.

„Документи й свідчення", як їх воліє називати в підтитулі д-р Ніна Караванська, дають картину про табірні умови і свідчать про таку форму тортур, про яку світ ще не знає.

В тих страхітливих умовах терпіли й досі терплять такі українські жінки, як Одарка Гусяк, що пробула в неволі 25 довгих-предовгих років; Ірина Сеник, що каралася досі 16 років; Оксана Попович — з її неймовірними 18-ти роками в'язниць і таборів, інвалід на милицях; 74-річна Оксана Мешко, яку судять за любов до сина; і багато-багато інших. Це ті, про яких знаємо. А скільки ж було їх і є тих, які невідомі, які вже загинули в зловісній каральній системі СССР, де і медицина і санітарія, де всі ділянки людського існування зроблені засобом карання тисяч і мільйонів людей.

Ніна Караванська — лікар, і вона могла б плянувати тут нострифікувати її медичний диплом, як це зробило багато лікарів з неамериканськими студіями. Але на це Ніна Караванська собі не може дозволити, бо „попіл Клааса стукає в її серце". Хоч тепер на волі, вона не належить собі, а тим, що там караються. Вона не дбатиме про свій матеріяльний добробут, бо це вимагало б часу, а його весь вона хоче присвятити викриванню справжньої суті совєтської тюрми народів; присвятити своє життя відвойовуванню в нелюдського СССР права людей жити, а не повільно вмирати. Її ціллю є нагадувати про сотні, тисячі людей, що мучаться, що чекають на допомогу. І боротиметься д-р Караванська так довго, поки не скаже все, що повинна сказати.

Велике завдання, велетенського часу й напруження потрібно. Але якось віриться, що ця висока й струнка жінка, повна подиву гідної незламности, мудра, відверта, доброзичлива й рішуча, виконає завдання, яке собі поставила. „Улюблена моя дисидентка", — кажуть багато про неї, але вся та слава й популярність не може зменшити скромности, яку ця незвичайна жінка посідає. Коли, наприклад, хтось із присутніх, повторюючи за звітами з Копенгаґенської Конференції, сказав, що вона: живий свідок переслідування жінки в СССР — була головним атутом української делеґації й основним нашим успіхом у Данії, д-р Ніна не погодилася, сказала зі святим переконанням, що центральною віссю була голодівка українських делеґаток.

З конференції ж, каже знову д-р Ніна, вона сама винесла неоціненний досвід, бо побачила вперше і в оочію модель всіх міжнародних акцій із участю СССР. Американці знають, що з 170 країн у світі — 120 країн не є друзями Америки, але справа мається гірше, вони — ці 120 країн — дивляться в бік Совєтів.

Чи корисні такі акції, як в Копенгаґені, де більшість нас не хотять слухати? — Ніна Караванська думає, що так, безперечно так, бо це розголос нашої справи, особливо і тому, що українці були єдиними представниками багатонаціональної діяспори з Східньої Европи. „І якщо сьогодні написати листа до когось з тих делеґатів чи питати їх про нас, то така людина згадає, що група українських жінок стояла на голодівці — за людські права, потоптані брутально в Україні, — каже Н.С.—К. і продовжує, — участь у такій конференції потрібна і тому, що совєти завжди подають українські справи в контексті всесоюзному, а ми пригадуємо світові, що ми інші. Через дії українок діяспори шле Москва дві делеґації: і СССР і „України".

Завданням українців на еміґрації є теж пригадувати світові, що наївні його надії про СССР, що він злагіднить свій режим, еволюціонізується до демократії, марні. Завдання СССР є інше — він хоче захопити весь світ!

Наша присутність була відчутна на Конференції і слід залишено навіть на такій офіційній представниці УССР Ковальській, — якщо це її справжнє, а не підставне прізвище. На неї українки в Копенгаґені також справили враження, але тут був ефект зла і ненависти з її боку, які вона і не приховувала; не приховувало цього і все її оточення. Цікава була реакція „Ковальської" на голодівку. Побачила членок СФУЖО і її „щелепа відвисла", мовляв, а це ще що вигадали? Це тип вже виплеканий пекельною системою там, там у них тільки повінь

(Закінгення на стор. 4)

ПОЧАЛАСЬ ОСІННЯ КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ! МЕТА: 2,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ВСТУПАЙТЕ В РЯДИ НАЙБІЛЬШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

Інтернаціоналізм профспілок...

(Закінчення зі ст 2-ої)

Зате англійські трейдюніони дали компромітуюче видовище, коли польські робітники стояли у важкому бою. Саме в тому часі відбувалася щорічна конференція трейдюніонів (профспілок) у Брейтон. На конференції керівництво їхнє подало під голосування і підтримало зі свого боку пропозицію польських урядових профспілок, власне тих „трансмісійних поясів", щоб делеґація трейдюніонів, складена з шести осіб відвідала польську офіційну профспілку. Коли більшість делеґатів прийняли ту пропозицію, на Конґресі і в цілій Англії вибухнуло обурення. Це ж бо значило, що англійські трейдюніони підтримують польський уряд і його знаряддя в боротьбі з польськими робітниками. Почалася внутрішня бротьба в лоні трейдюніонів і в часі неї прийшла пропозиція з Варшави, щоб англійська делеґація не складалася з шести, а з трьох членів та щоб час її перебування тривав не чотири, а один день. І тоді натиск внутрі англійських профспілок став такий рішучий, що вони своє рішення — відвідувати польський „трансмісійний пояс" — відкликали.

Таким чином не на словах, а на ділі ми бачили поставу різних профспілок!

Реалістичний...

(Закінчення зі ст 2-ої)

Адже, здоров'я установи, організації та суспільства пізнаємо з того, чи дане членство сперечається за другорядні справи, а погоджується у принципових питаннях... чи для нього важливий зміст роботи чи тільки форма.

На мою думку, сьогодні в дискусійних й унапрямлюючих писаннях багатьох наших авторів ведуться гомеричні суперечки за другорядні справи, а легковажаться принципові, першорядні. Тепер, коли треба відбити концентричний наступ ворога на всіх ділянках нашого вільного життя; тепер, коли треба включити нові кадри в організаційну структуру наших громадських і політичних будов та надбудов, саме тепер вістря полеміки спрямовується на ці структури і на їхні керівні особи.

Підсилює цю полеміку підступний ворог через своїх висланників, вишколених у спеціяльних інститутах психологічної війни — в Москві та у Києві. Вони пробують розпалити громадянську війну в українському вільному суспільстві саме в той перехідний критичний час — XX сторіччя. Свою пропаґанду ворог ґрунтує на людській слабкості: цікавитися неґативними явищами і промовчувати позитивні. А позитивних здобутків українське вільне життя у західньому світі має багато. Треба тільки зробити собі принаймні поверховий рахунок, щоб побачити це і зокрема переконатися: історія України у світі не розпочинається ані від нас ані навіть від тих, які перед нами прибули у вільний світ в ім'я визволення України.

Продовження буде

З життя Українського Села в Ґлен Спей

В суботу, 23-го серпня ц.р., громадяни Українського села в Ґлен Спей відбули річні загальні збори. Зборами проводив, при дуже чисельній участі громадян, Петро Мельник. Зі звітів уступаючого голови Громадської ради Ярослава Ґабура та дискусії, що слідувала, виходило, що Громадська рада не зробила надто великого поступу в минулому році в наслідок двоподілу в громаді, що його прояви наявні на громадському полі, а в останньому часі — й на церковному полі, в зв'язку з призначенням о. Богдана Скаскова на адміністратора католицької парафії св. Володимира.

Після дискусії та закликів піонерів Українського села в Ґлен Спей до об'єднання і співпраці для добра громади, що ще так недавно світила прикладом для других, було вибрано нову Громадську раду та її діловий комітет у такому складі: голова—д-р Олександер Ничка; чотирьох заступників — архітект Аполінарій Осадца, д-р Євген Ґрабарчук — представник католицької церкви, інж. Всеволод Саленко — представник православної церкви, і представник УБСоюзу, його голова Іван Олексин; секретар — Анна Мох; касир — Софія Котик; імпрезовий референт — Петро Мельник; організаційний референт — Данило Мох.

Всі члени ділового комітету — це люди, що від самого початку постання Ґленспейскої громади ідейною і послідовною працею причинилися до побудови обох церков, до оформлення громади, як громадсько-політичної одиниці, постання й розвитку інших організацій і всіх дотогочасних досягнень Українського села в Ґлен Спей.

Їх прізвища дають запоруку, що Українське село в Ґлен Спей,при однодушній підтримці всіх громадян досягне нових успіхів як внутрі села,так і назовні,тобто на політичному форумі міста Ламберленд.

Так скалося, що того ж самого дня на базі дотогочасних досягнень Українського села в Ґлен Спей радіостанція „Голос Америки" на рекомендації нововибраного голови д-ра О. Нички провів інтерв'ю з архітектом А. Осадцою про початки, розвиток і теперішній стан Українського села в різних аспектах: церковному, громадсько-суспільному й культурному. Наші рідні в Україні, які слухають передачі, почують, що їхні земляки зберігають свою національну ідентичність в далекій Америці, хоч тисячі миль і десятки років ділять їх від України.

Н.Н.

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ВІДДІЛ МІШІҐЕН

ділиться сумною вісткою з Членами та Громадянством, що 3-го вересня 1980 року, проживши 70 років, помер

бл. п.

Д-р ВОЛОДИМИР ПРОКОПОВИЧ

довголітній член, многократний член Управи та визначний громадянин-лікар.

Опечаленій Родині складаємо вислови глибокого співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА ВІДДІЛУ

Країнське Лікарське Товариство Північної Америки
Відділ Метрополії Ню Йорк

повідомляє всіх Членів Відділу, що

в суботу, 20 вересня 1980 р., о год. 7-ій веч. відбудуться

ШИРШІ СХОДИНИ

в Українському Інституті Америки при 5-ій Авеню 79-ій вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

УПРАВА ВІДДІЛУ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Незабутнього МУЖА, БАТЬКА І СИНА

сл. п.

СТЕФАНА ШЕПАРОВИЧА

дня 20 вересня 1980 р., о год. 7-ій веч. в українській католицькій церкві св. Юра, 22 Схід 7-ма вул., Ню Йорк, Н. Й. відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА та ПАНАХИДА

Проситься всіх Приятелів, Комбатантів та Громадянство, про молитви та участи у відправах.

•

Збірки на похоронній Стипі та „Замість квітів на могилу" розділено на такі цілі:

Церква св. Юра в Ню Йорку	$500.00
Радіопрограма оо. Василіян в Ню Йорку	50.00
Будова Української Католицької Церкви в Люрді	100.00
Собор св. Софії в Римі	100.00
Сиротинець в Бразилії	150.00
братство „Броди Лев"	150.00
„Вісті Комбатанта"	150.00

Хай Всевишній винагородить Всіх за молитви, пам'ять та щирі вислови співчуття.

МАРІЯ ШЕПАРОВИЧ — дружина
ЮРІЙ ШЕПАРОВИЧ — син з Дружиною

Організація Оборони Чотирьох Свобід України — 42-ий Відділ в Гемпстед, Н. Й. — *запрошує на*

ДЕНЬ РОДИНИ

Неділя, 28-го вересня 1980 року

Заля УКЦеркви СВ. ВОЛОДИМИРА
226 Юнійондейл. Аве., Юнійондейл, Н. Й.
Год. 10:00 рано — СЛУЖБИ БОЖІ
Год. 2:00 по пол. — ОБІД, ДОПОВІДІ
МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА

Доповідають: ОЛЯ ПИЩИМУХА, СТЕФАН МАРУСЕВИЧ, КАТЕРИНА МИЦЬО.
Виступають: гуморист — СТЕПАН МАГМЕД і театральна група — „МИ З УКРАЇНИ" — під мист. керів. ЛІНИ БЕЛЮЦЬ, ЮНІ БАНДУРИСТИ при 42-му Відділі ООЧСУ — кер. Т. СЕНЧИШИН, деклямації — Д. КАЧМАРЧИК, М. ПОДОЛЮК.
Квитки можна набути до 20-го вересня 1980 р., ч. тел.: (506) 485-0149.

Чікаґо й околиця!

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ в Чікаґо, Ілл.

повідомляє, що

в суботу, 20 вересня 1980 р., о год. 6:30 веч. в Союзовому домі в Чікаґо, Ілл. при 845 Н. Вестерн Авеню

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ ОКРУГИ

участь в нарадах повинні взяти члени окружної Управи, всі відділові урядовці та делеґати на 29-ту Конвенцію УНС.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці округи за останніх 8 місяців.
3. Обговорення осінньої організаційної кампанії, метою якої є придбати до кінця року 2,000 нових членів.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
д-р Мирон Куропась, заступник гол. предс. УНС
інж. Анатолій Дорошенко, гол. радний УНС
Олена Олек, головна радна УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Сорока, *голова* — Степан Горалевський, *секретар*

У Львові, 10-го серпня 1980 року, по довгих літах недуги і важких терпінь, заснула сном Вічним

бл. п.

МАРІЯ ІРЕНА з ПЕЛЕХІВ РЕДЬКО

ПОХОРОНИ відбулися 12-го серпня 1980 р. в Сільці Беньковім, з місцевої церкви, на цвинтар, де спочила поруч Батьків.

У цю послідню дорогу відпровадила Її чисельна громада Односельчан з Родиною.

В смутку:

муж — ЮЛІЯН
доньки:
ВІРА з мужем ЯРОСЛАВОМ і Родиною
ТАНЯ з мужем РОМАНОМ і Родиною
син — ОЛЕКСАНДЕР з дружиною ЛЕСЕЮ і Родиною
сестра — МИРОСЛАВА
братова — МОДЕСТА з Родиною

•

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 20-го вересня ц. р., о год. 8-ій рано в церкві св. Духа в Бруклині, Н. Й.

Про молитви за спокій Душі Покійної просять:

брати: РОМАН з Родиною
ОЛЕКСАНДЕР з Родиною

Український фестиваль у Детройті

Національні фестивалі, що відбуваються у літніх місяцях у центрі міста Детройту, вже 10 років є атракційєю населення не тільки південносхідного Мічиґену, але також сусідньої провінції Канади Онтаріо та північного стейту Огайо. В ньому беруть участь усі прошарки населення, від звичайного робітника починаючи, повз урядові та адміністраційні чинники, а на науковцях та мистцях кінчаючи.

Коли йдеться про Український фестиваль — це єдина загальногромадська імпреза нашої метрополії, в якій бере активну участь уся громада, без огляду на її різного роду зрізничкованість, а також парафії, без огляду на релігійну приналежність. Цього року він відбувся в днях 15-17 серпня. За припущенням преси та радіо, в ньому взяло участь біля 100,000 населення. З боку організаторів він позначався своєю оригінальністю.

У п'ятницю, 15-го серпня, на початку офіційного відкриття фестивалю група дівчат-танцюристок зі студії "Гомін України" Йоанни Драгінди-Кульчицької староукраїнським звичаєм — хлібом-сіллю на вишиваних рушниках привітала кілька тисяч учасників. Потім Одарка Худоба, меццо-сопрано із Торонто, відспівала американський, канадський та український національні гимни. Вступну молитву провів о. Бернард Панчук із церкви НЗПДМ в Гемтремку, а кінцеву — о. Нестор Столярчук, настоятель православного катедрального храму Св. Покрови в Савтфілді.

Програмою проводив інж. Василь Колодчин, координатор фестивального комітету. На його звернення Емілія Запорожець відчитала проклямацію "Українських днів у стейті Мічиґен", видану губернатором Дж. М. Мілікен. Проклямацію Міської Ради Детройту відчитав асистент посадника Я. Янґа. Давній приятель українців, колишній губернатор, а тепер суддя Найвищого Суду стейту Мічиґен Дж. Меннен Віліямс привітав зібраних українською мовою, а відтак виголосив коротке слово. Колишня голова Міської Ради Детройту д-р Маруся Бек зложила привіт учасникам. Згодом майстер церемонії В. Колодчин представив репрезентантів обидвох сенаторів та представників стейтової леґіслятури і федерального Уряду в Вашінгтоні, а також представників української громади: д-ра А. Жуковського з дружиною Славою, голову Метрополітального Відділу УККА; М. Квітковську, голову Централі Українського Золотого Хреста, Л. Колодчин, голову Окружної Управи СУА, Анастазію Волкер, проф. С. Мамчура та представників поневолених Москвою народів. Голова фестивального комітету М. Віхорек привітав присутніх і подякував за участь. Наприкінці офіційного відкриття Галя Мироник — "Королева краси 1979", укоронувала нововибрану на 1980 рік Рому Сеник. Вокально-мистецьку програму започаткували і виповнили цього вечора танцювальні групи студії „Гомін України". Й. Драґінди-Кульчицької. Чисельні складом ці групи виступали на протязі трьох днів. Динаміка, ритм, стилевий одяг, а зокрема бездоганне виконання танців прикували увагу учасників, які грімкими аплявзами нагороджували виконавців та їх керівника.

У дальшому ході програми у наступних днях виступали: Дитячий Ансамбль танцюристів та Група Танцюристів при парафії св. Володимира, обидва з Віндзору, Канада. На окреме вирізнення заслуговують виступи співаків-солістів, які по-мистецьки виконували свої точки, а саме: Одарка Худоба — меццо-сопрано з Торонто, меццо-сопрано Христина Романа Липецька, Петро Галіфакс з Англії, дует Ліда-Северин Княгиницькі. Ансамблі: "Сузір'я" з Торонто, тріо бандуристів — П. Китастий, П. Писаренко і М. Середюк з Детройту, хор церкви св. Михайла в Дірборні під мистецьким керівництвом Ольги Соловій. Оркестри: "Кобзар" під керівництвом С. Мілс з влучним поясненням точок проф. С. Віхара, музика троїстів з Віндзору, Оркестра молодих українців, Інструментальна оркестра М. Заяця, обидві з Детройту; "Барвінок" з Віндзору, "Ясени" та М. Середюк. Виступи згаданих груп вказували на багатство української пісні, музики та танку, що їх плекає наше суспільство.

Іншого роду мистецтво було репрезентоване в "Кімнаті мистецтва". З вибагливим смаком там були виложені зразки всіх родів української вишивки, різьби, кераміки, килимарства. В меншій мірі зразки образотворчого мистецтва (портрет Марусі Бек, репродукції образів Едварда Козака). Українське весілля, а зокрема по-мистецьки спечений коровай зосереджували увагу глядачів. Мабуть, найбільшу увагу численні відвідувачі присвячували колекції ляльок-моделів, зразків української народної ноші з різних околиць України. 25 моделів приковували увагу відвідувачів, які подивляли багатство та культуру українського народу. Варто при цій нагоді сказати, що ці ляльки — зразки народної ноші, є частиною повної колекції (бо понад 50) 81-го відділу СУА в Детройті. Вже п'ять років їх показують на різних українських і американських мистецьких виставках, де вони здобувають собі повне признання з боку мистецьких кіл. Особливу мистецьку вартість становлять моделі-зразки історичної ноші (князі, гетьмани, військовики). Їх показують здебільша на виставках у школах та університетах. Цьогорічна "Кімната мистецтва" відрізнялася від минулорічних своєю організованістю, розположенням експонатів та оригінальністю. Це — заслуга смаку та дбайливої праці цілої низки пань-членкинь СУА, а особливо: Олени Папіж, Роми Дигдало, Ірини Чучман, Марії Лазарчук, Евдокії Климишин, Ліди Колодчин, Марії Базюк, Тетяни Обушкевич та інших.

При поясненні експонатів та інформацій взагалі бездоганно вив'язувалася ціла низка молодих пань і дівчат.

Крім згаданого, в "Кімнаті мистецтва" демонстровано писання писанок та різьби (М. Мазяк). Показ модерної української ноші зорганізував 58-ий відділ СУА. Комітет оборони переслідуваних в Україні подбав про вичерпні інформації про сучасний правозахисний рух в Україні та його провідників (плякати, світлини, брошури). Добрим інформаційним засобом було висвітлення прозірок із вичерпним поясненням про Україну взагалі (географію, історію, боротьбу за державність тощо). Шкода, що друкованих брошурок на цю тематику було зовсім обмаль.

І коли групи учасників цікавилися окремими ділянками мистецтва, то всі вони разом виявили велике зацікавлення в українському куховарному мистецтві. У численних кіосках парафіяльні та громадські організації заспокоювали загострені апетити варениками, голубцями та іншими українськими стравами.

Цьогорічний Український фестиваль — це черговий успіх всієї української громади метрополії Детройту. Він є одним із кращих засобів популяризації українського імени серед десяток тисяч різних прошарків населення. Варто ще вказати на важливий фактор, а саме: у фестивалі беруть участь ті українці, що народилися поза Україною. Фестиваль збуджує у них приспане почуття національної приналежности. Після фестивалю вони шукають нагоди знову побачити українську культуру та мистецтво й приходять на громадські імпрези. Деякі з них активізуються в громадських установах. Вони стають гордими за своє походження.

Фестивальний комітет у складі: М. Віхорек — голова, інж. В. Колодчин — координатор, о. Б. Панчук, Рома Дигдало та Емілія Запорожець — заступники, Ірина Зидан — секретар, З. Василькевич — фін. референт, Йоанна Драґінда-Кульчицька — референт вокальної програми, вив'язався із своїх завдань похвально. На особливе признання заслуговують понад чотири сотні виконавців програми та працівників різних ділянок, із важкою працею у кіосках включно. Але успіх змешує втому та заохочує до дальшої праці.

Василь Папіж

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Каральна...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Д-р Ніна Строката-Караванська на відвідинах і розмові з урядовцями Головного Екзекутивного Комітету УНС: головним касиром Уляною Дячук і /зліва направо/ головним організатором Василем Оріховським, головним предсідником д-ром Іваном Флисом та головним секретарем Володимиром Соханом.

ненависти і зла. Це плата за плекання жорстокости, за плекання безсердечности. Той тип помститься ще й на самій системі...

Який відгомін матиме така Конференція і участь у ній українок та дисиденток у совєтах, наприклад, на Оксану Мешко? Чи буде це підйомом для них? — Ніна Караванська, що міряє їхню реакцію своєю, якщо б вона сама була там, каже — Безперечно! В Україні знатимуть, що ще є люди, ще світ знає про поборників людських прав. Такі конференції промовлять до дисидентів іскрою надії, іскрою підтримки.

Тому Караванська вважає, що і засоби масової інформації страшенно важливі і їх не слід нізащо занедбувати. Всі там також рвуться до джерел, не зважаючи на обмаль їх і велику недоступність і небезпеку. Ось сама вона — приїхала з країни, де всі чогось бояться, і не злякалася, промовляла публічно, демаскуючи забріхану й жорстоку систему країни „червоного фашизму", яка хоче „ощасливити" світ своїм неключимим рабством. Тут, у вільному світі, нема чого боятися і треба говорити.

Спинилася д-р Караванська і на проблемі збереження нашої молоді тут, на поселеннях. Особливо ця проблема наявна, коли бачить, хто працює по українських установах, по інституціях, організаціях.

В поїздках по українських осередках в Европі була д-р Караванська, наприклад, у Сарселі, де могла бачити наших науковців при праці. Вони зробили епохальне діло — Енциклопедію Українознавства, і багато дечого іншого. Але це все дуже старші люди. Хто двигне їхню працю, як вони відійдуть? Тут пекуча проблема перед нами — молодь. Її зберегти, її зробити нашою зміною.

В Данії серед нашої Делеґації було багато молодих українок: всі вони випускниці університетів різних країн світу з бездоганною мовою тих країн. Вони перекладали, давали пояснення, відповіді на питання, переводили інтерв'ю самі, були бездоганними господинями на своїх імпрезах і бажаними гостями на чужих. Таких молодих людей нам треба ще більше, інакше не дійдемо навіть до кінця цього століття...

Оце першочергове завдання зорганізованої української діяспори.

• • •

Перед нею тепер правозахисний Мадрид, до якого вибирається невтомна д-р Ніна Єтроката-Караванська. І знову там свідчитиме про сучасну ситуацію на Україні, як це з вмінням, талантом, настирливістю й наполегливістю сказала в Копенгаґені. В Мадриді повторить свій висновок про нелюдську країну неключимого рабства, горя і сліз, країну червоного фашизму. А українська діяспора слідкуватиме за її працею, і привітає ці есеї про „каральну санітарію" від громадянки й лікаря, яка має що сказати і вміє сказати.

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ, які слідять за передвиборчою кампанією Роналда Реґена стверджують, що великі здібності у веденні цієї кампанії має дочка Реґена Морін, яка, виступивши в кількох місцевостях в користь батька, зробила на присутніх слухачів і кореспондентів велике і позитивне враження не тільки спосібністю промовляти, але також знанням предмету і орієнтацією в політиці. Один з високих урядовців в Білому Домі заявив, що „Морін робить краще враження, як її батько".

Ще кілька слів перед з'їздом городенчан

Вже за кілька днів, тобто 20-го і 21-го вересня ц.р., на оселі СУМ-А в Елленвіллі, Н.Й., відбудеться вже третій із черги з'їзд городенського земляцтва з нагоди 70-ліття заснування української гімназії „Рідна Школа" ім. Тараса Шевченка в Городенці.

Усі з'їзди чи зустрічі колишніх земляків відіграють велику ролю в українському житті. На них ма маємо змогу зустрінутися з колишніми подругами й друзями зі шкільної лавки та односельчанами.

Ця зустріч буде доброю нагодою привітати наших дорогих професорів. Це професори, які немов ті різьбарі, любили свою працю, бо вони знали, що із того ще незрілого матеріялу викують характер людини; це ті професори, які постійно мріяли про нас, мріяли що їхні учні виростуть на справжніх людей. Цей наш з'їзд повинен задемонструвати нашу відданість рідним землям, пошану тим професорам, які відіграли велетенську ролю у вихованні молоді. Цим нашим з'їздом ми повинні відновляти наше життя, зблизитися поміж собою та створити родинну атмосферу. У програмі нашого з'їзду ми включили показ регіонального одягу колекції пані Лесі Гафткович Крупи, що охоплює приблизно двадцять одягів із різних сторін України. Ці одяги справді унікальні, що повинні заохотити не тільки нас, городенчан, але й усіх любителів народного мистецтва, котрих ми щиро і радо будемо вітати. Частину цих одягів ми вже мали змогу оглядати і любуватись ними на з'їзді городенчан у Торонто.

Леся Гафткович Крупа знана українському громадянству не тільки на терені Гартфорду, але також у Бостоні, Чікаґо, Пассейку, Ню Брітені, Союзівці та в інших місцевостях. Ми звертаємось до всіх Городенчан, щоби привезли зі собою збережені ними одяги з Городенщини, що доповнить образ наших рідних і дорогих сіл, з котрих вийшли сотні молоді та велике число професіоналістів, завдяки знанням, що їх вони осягнули у нашій „Рідній Школі". Ми доложимо всіх зусиль, щоби ювілейні святкування відмітити якнайкраще, а успіх святкувань буде залежати виключно від вас.

Приїжджайте всі численно зі своїми родинами.

Організаційний комітет з'їзду.

Редактор Михайло Подворняк виїхав з Вінніпеґу

Відомий у Вінніпеґу громадянин і редактор Михайло Подворняк, один з основоположників і довголітній провідний член Інституту Дослідів Волині й Товариства "Волинь", теж співредактор "Літопису Волині", залишив Вінніпеґ і переселився в Онтаріо.

Михайло Подворняк — член Української євангельської-баптистської громади, редактор різних християнських видань, автор біля двадцяти оригінальних творів, перекладач і громадський діяч, був вельми корисним членом організованих волинян у Вінніпеґу. Довгі літа, майже до самої смерти Митрополита Іларіона, був близьким співробітником і складачем майже всіх більших творів Митрополита та всіх його журналів, що виходили протягом 30-ти років.

У зв'язку з переїздом до Онтаріо, офіційне прощання з ред. М. Подворняком відбулося під час нарад редакційної колеґії ІДА і Т-ва "Волинь" в домі Іллі й Галини Онуфрійчуків, в п'ятницю, 20-го червня. Прощальне слово в імені учасників мав прот. С. Ярмусь. Він насвітлив формальну працю свого приятеля в організаціях волинян, згадав про товарисько-людський аспект присутности М. Подворняка в нашому гуртку, що є справою особливого значення. І. Онуфрійчук прощав М. Подворняка від всього членства ІДВ і Т-ва та подякував йому за щиру працю, бажаючи йому з родиною всього добра на новому місці побуту.

Михайло Подворняк з своєю дружиною Валею переселюються на українську баптистську оселю в Онтаріо недалеко м. Торонто.

Ред. М. Подворняк щиро подякував землякам, особливо п-ву Онуфрійчуків за прощальну гостину, за слова признання й подяки, та запевний їх, що буде співпрацювати з ними і в майбутньому, чого справді всі волиняни бажають.

Н. Н.

АЯТОЛЛА ХОМЕЙНІ прийняв у себе прем'єра Мохаммеда Алі Раджая з його міністрами. Він використав нагоду, щоб знов закликати їх, як і населення Ірану, до згоди в ім'я добра держави. Зокрема звернувся він до політичних лідерів, щоб вони „поборювали все, що є проти ісляму та проти інтересів народу". Перед виступом Хомейні, який був переданий радіовими станціями виступав у радіо президент Абольгассан Бані-Садр, який знов закинув Ісламській партії намагання створити тоталітарну систему.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!